

HARLEQUIN[®]

A JALLOOLINE ROMAAN

*Varastatud hetked
krabvinnaga*

Julia Fustiss

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Julia Justissi raamatud:**

Taltsutamatu pärijanna
Elumehe naine
Salakaubavedaja ja aadlineiu
(sarja "Siid ja Skandaal" 3. raamat)

SARJAD:

RANSLEIGH' ELUVENNAD

Galantne võrgutaja

Päästev võrgutaja

HADLEY HELLIONID

Keelatud ööd vikondiga

Varastatud hetked krahvinnaga

Julia Fustiss

*Varastatud hetked
krabvinnaga*

Inglise keelest tõlkinud Kristina Kokk

ERSEN

Julia Justiss
Stolen Encounters with the Duchess
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Janet Justiss
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04325517
ISBN 978-9949-82-073-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Sue Ballardile

Sa paned oma naeratusega toa särama ja muudad mu päeva
oma rõõmsameelse optimismiga helgemaks. Aitäh, et oled
olnud inspiratsiooniks minu usule ja mulle.

Esimene peatükk

*A*sudes teele piisavalt erksal sammul, et klaarida pead veiniuimast, suundus David Tanner Smith, parlamendiliige Hazelwickist, Mayfairi häärberist, kus ta oli koos viigidest kolleegidega õhtustanud, oma elupaika Albanys.

Sõbrad olid keelitanud teda veel veidikeseks jääma, ent pärast päev otsa kõlanud vastuväiteid reformieelnõule, mis olid peamiselt ebaolulised ja mida oponendid tõstatasid selleks, et hääletusele viimist edasi lükata, oli ta poliitilistest vestlustest kurnatud. Ta pidi tunnistama, et oli ka pisut tujust ära.

Tema sammud kajavad valjult, kui ta oma üksildastesse kambritesse jõuab. Kuigi ta oli õnnelik, et tema parim sõber Giles Hadley oli leidnud õnne leedi Margaretiga, oli ta avastanud, et Oxfordi tudengipäevadest saadik temaga elamist jaganud kaaslaste kaotamine muutis ta üksildasemaks, kui ta oli osanud karta.

Kuna ainus naine, keda ta kunagi armastanud oli, jäi vaese farmeri orvu haardeulatusest kaugele, ei arvanud ta,

et leiab kunagi ise abieluõnne. Kuna ta oli madalat päritolu, ent teda toetasid baronet ja markii, siis pani see teda kummalisse sotsiaalsesse olukorda, kus ta ei kuulunud alamaadlike sekka, teda ei võetud iial omaks kõrgseltskonnas, ent tõusva poliitikuna viigide hulgas polnud ta ka tähtsusetu isik.

Pigem oli ta keerukas juhtum, mis säästis teda abielule meelestatud emade tähelepanust, kes ei suutnud päris hästi otsustada, kas temast võiks saada nende tütardele hea partii või mitte, mõtles ta iroonilise naeratusega.

Naeratus kadus kohe, kui talle meenus Gilesi tühi tuba Piccadillys. Kellega ta võiks abielluda, kui ta end kunagi piisavalt üksikuna tundma peaks? Mõne tema poliitilisi püüdlusi väärtustava kodaniku tütreaga? Poliitiliselt meelestatud aristokraadi tütreaga, kes jätkaks tähelepanuta madala päritolu, et endale võimu juures rohkem manööverdamisruumi saada?

Ta läks ümber North Audley Streeti pimeda nurga Oxford Streeti suunas, kui tema kõrvu kostis lärmakas vaidlus. Ta aeglustas sammu ja piilus ees olevasse hämarusse, kus ta suutis vaevu eristada kahte meest, kellega paistis koos olevat pidulikku keepi mähitud noor naine.

„Te lasete mind lahti või ma kutsun valvuri,“ hüüdis naine.

„Kas tõesti?“ pilkas üks meestest kareda häälega.

Teine, kes naise õlast kinni hoidis, ütles: „Sa ei tee muud, kui annad meile oma kaelakee – ja käevõru ja kõrvarõngad ka, kui sa ei taha, et su kaunis nägu rikutud saaks.“

„Oojaa, nii ilus, et ehk me viime su pärast bordelli,“ lisis teine mees. „Nad maksaksid sellise õrna palakese eest hästi, ma arvan.“

„Koristage oma käed!“ karjus tüdruk, rabeldes ja väaneldes esimese mehe haardes, samas kui teine sikutas ta keebipaelu.

Davie võttis kõvemini jalutuskepist kinni ja jooksis nende poole. „Laske naine lahti!“ hüüdis ta ja tõstis kepi ähvardavalt õhku. „Kohe – enne kui *mina* valvuri kutsun.“

Hetkeks, nähes Davidi aukartust äratavat suurust, mehed kangestusid. Seejärel linnamehed, kel polnud ilmselgelt aimugi, millist kahju tugev talupoeg jämeda kepiga teha võib, eirasid teda ja püüdsid allutada rabelevat naist.

Ta oli neid hoiatanud, mõtles Davie. Olles pidanud end klounide keskel terve päeva vaos hoidma, tõusis ta tuju kohe, kui ta nägi võimalust paar korralikku hoopu anda.

Ta sööstis mõirge saatel meeste poole, tabades esimest meest kepiotsaga kõrva alla ja paisates ta eemale. Ta keeraski kepi kiiresti teistpidi ja virutas teisele lõua pihta. Murduva luu terav ragin kõlas enne, kui teine mees temast ulgudes lahti lasi. End vabaks rebinud neiu tõstis seelikud üles ja jooksis minema.

Davie peatus hetkeks, hingeldades. Kuigi ta oleks tahtnud need kaks kaasa võtta ja lähima konstaabli juurde vedada, peaks ta tõenäoliselt tüdrukule järgnema. Üksik naine nii hilisel kellaajal üksi tänaval tõmbab ilmselt veel pahandusi ligi – kui mitte midagi hullemat, siis vähemalt mõne teise röövli, kes kergelt sihtmärki otsib.

Otsuse teinud, keeraski ta ründajatele selja ja jooksis neiule järele. „Ärge muretsege, ma ei tee teile haiget!“ hõikas ta. „Londonis pole turvaline öösiti üksi kõndida. Lubage mul teid koju saata.“

Tüdruk heitis kiire pilgu üle õla, ent ei jäänud ilmselt uskuma, sest ta jooksis edasi. Seelikud takistasid teda ja ta

poleks niikuinii suutnud kaua Davie eest põgeneda, kuid enne kui mees talle järele jõudis, komistas ta millegi otsa ja koperdas. Ta kukkus karjatuse saatel põlvili.

Davie jõudis mõne sammuga neiuni ja pakkus talle püsti tõusmiseks kätt. Tüdruk võttis selle vastu, ent tõmbus äkki nii järsu jõnksatusega eemale, et kui Davie temast lahti laskmise asemel ikka veel kinni hoidis, paiskus ta tõmbejõu tõttu tagasi Davie juurde, rind vastu rinda.

Davie vandus endamisi ja hoidis kõvasti kinni neiust, kes kohe jälle rabelema hakkas. „Lõpetage!“ ütles ta teravalt. „Ma juba ütlesin, ma ei kavatse teile haiget teha.“ Ta tasan-das häält ja jätkas. „Me klaarime selle ära, preili, aga mitte avalikul tänaval. Lubage, ma viin teid mõnda ohutumasse kohta, ja te saate mulle rääkida, kuidas ma teid koju pere juurde saaksin aidata.“

Tüdruk lõpetas sügava ohke saatel rabelemise. „Palun, Davie,“ ütles ta vaikselt. „Lase mul lihtsalt minna?“

Armsalt tuttav hääel ehmatas Daviet nagu nahka lõikav terav žilett. „Faith?“ küsis ta uskumatult.

Oma suureks hämmelduseks nägi Davie, kui ta oli naise näo lambivalguse poole keeranud, et see oli tõesti Faith Wellingford Evers, krahvinna Ashedon, kelle ta oli enda vastu surunud.

Enne kui ta ehmunud keel suutis midagi vastuseks pomiseda, tõmbas daam end lahti. „Jah, Faith,“ tunnistas ta. „Ma otsisin troskat, mis mu koju viiks. Kas sa poleks võinud teeselda, et sa ei näinud mind, ja lasta mul minna?“...